

“Hem de fer pedagogia del nostre model transformador”

Un federalista i valencianista al PSPV-PSOE de Mislata... Deu ser l'únic.

—Certament, aquesta no és la posició majoritària en el si de la meua agrupació. Tot i que hi conviuen diverses sensibilitats, l'actual secretari general local [i alcalde del municipi, Carlos Fernández Bielsa] mai no ha amagat la seua admiració pels plantejaments ideològics de José Bono, que ha implantat sense embuts. Tot plegat és ben lluny de les idees federalistes i valencianistes que jo defenso, i en efecte, em sent una mena de Robinson Crusoe [riu].

—En el vostre assaig afirmeu que el dotzè congrés nacional del PSPV, celebrat l'any 2011 a Alacant i que va comportar la substitució de Jorge Alarte per Ximo Puig, va implicar un punt d'inflexió important.

—Jorge Alarte va tindre la seua oportunitat, però no va reeixir. Pel que respecta a Ximo Puig, és una persona amb una bona formació i amb una cultura i experiència política molt sòlida que concilia l'ànima obrerista-sindicalista del PSOE amb l'ànima intel·lectual i fusteriana del PSPV, una virtut molt destacable amb vista a escenaris potencials de futur. Des que n'és el secretari general, s'ha preocupat de construir un model polític i de país diferenciador des d'un òptica federalista, capaç de dur a terme les transformacions que necessita el País Valencià. Sens dubte, seria un gran president de la Generalitat.

—En canvi, el vostre partit tot sovint dona una imatge decadent, fins i tot de guerra civil. Com es pot capgirar, això?

—Hem d'entendre que la diversitat i la pluralitat aporten riquesa i que mai no poden ser causa d'enfrontament. Ens aniria molt bé d'aplicar el concepte d'intel·ligència emocional a les organit-

L'economista i socialista valencià Rafa Soler és l'autor de 'PSPV, coordenades de prosperitat', un assaig en què opta pel federalisme i pel valencianisme com a elements impulsors del seu partit.

zacions polítiques; només així aconseguirem l'estabilitat necessària i diluïrem aquesta la imatge bel·licosa.

—Us declareu un partidari ferm del discurs valencianista i federalista de Puig, però algunes veus, dins del partit, afirmen que aquestes qüestions no preocupen, ara mateix, la ciutadania.

—Aprofundir en l'ideari federalista és el mateix que millorar la felicitat i el benestar dels nostres conciutadans, però hem de fer més pedagogia. Parlar de federalisme equival a explorar una nova entesa tributària i de finançament entre el País Valencià i el govern espanyol, implica el desenvolupament d'un model productiu modern i competitiu mitjançant la descentralització i el coneixement d'una base més ben identificada, comporta el trencament amb el model radial d'infraestructures, una defensa de la transversalitat del corredor mediterrani, la recuperació de la nostra identitat i autoestima com a valencians amb la llengua i la cultura com a eixos irrenunciables... Són els aspectes que explique

al meu assaig. En definitiva, hem de plantejar i d'argumentar un model de prosperitat en contraposició amb el *Levante feliz* del PPCV, que ha erosionat tant les nostres vides.

—“Hem de ser reconeguts pel nostre entorn com una força política allunyada del sucursalisme”, afirmeu al llibre. De totes maneres, no sembla que el PSPV haja gaudit mai de gaire autonomia en el si del PSOE.

—Som una de les federacions més nombroses del PSOE i ens hem de fer valdre. Les relacions del PSPV amb Madrid s'han de basar en la coordinació i no en la subordinació, i dins d'aquesta entesa, s'ha de capir que hem de ser una força política d'obediència estrictament valenciana, com també solidària. Trobe que anem en la línia correcta.

—En l'àmbit valencià, la irrupció de la coalició Compromís i el ressorgiment d'una Esquerra Unida forta han convertit el PSPV-PSOE en una força necessària, però no hegemònica, per a bastir un govern de progrés. Fins a quin punt això compromet l'ideari propi?

—Si repasseu les resolucions congressuals d'aquestes tres forces polítiques, veureu que les coses que ens uneixen superen les que ens separen. I de totes tres, el PSPV és el partit més transversal, el qui és capaç d'arribar a un segment electoral més gran. Dit d'una altra manera, el PSPV és un partit progressista amb vocació de govern.

—Cal donar la imatge de tripartit perquè tothom sàpiga que és l'única manera de formar un executiu diferent o, ben al contrari, cal evitar-la?

—El PSPV també podria governar amb majoria simple. Malgrat tot, confesse que no m'agrada el terme *tripartit*. M'estime més un consell únic que gestione sota criteris de treball en equip; que respecte la diversitat; que genere empatia: que opte per l'assertivitat, i que siga dirigit per un lideratge positiu. Són criteris més atractius i moderns que no la paraula *tripartit*.

—Francesc Romeu ha afirmat que es presentarà a les primàries del PSPV. Què us sembla el seu discurs? Hi heu notat una involució, pel que fa al model d'estat i el valencianisme?

—Francesc és fresc, té presència i una bona oratòria, però la seua posició ha semblat una mica individualista, se-

FRANCS I CAMPS

“El nostre únic adversari ha de ser la dreta valenciana, que ha generat decadència, atur i corrupció”

parada dels objectius del PSPV. Hauria d’haver construït més partit en lloc de construir la seua marca personal. Respecte al seu discurs, resulta obvi que del 2008 ençà ha derivat cap a posicions jacobines. Romeu és un actiu del socialisme valencià, però la meua opció meditada és Ximo Puig.

—**Manuel Mata, que també s’ha ofert, podria ser el tercer aspirant a liderar la llista del 2015. Què en pensem?**

—Em costa d’entendre que Mata no siga diputat a les Corts. Era un dels millors parlamentaris del PSPV, un gran orador que, a més, excel·lia en la rèplica. Vull que torne a tenir un rol important dins del grup socialista. Amb tot, hem de concebre l’escenari potencial de primàries atenent les sinergies positives i la mobilització, és a dir, 1+1+1 han de sumar 4 o més. El nostre únic adversari

ha de ser la dreta valenciana, que ha generat decadència, atur i corrupció, a més d’erosionar les polítiques socials.

—**Al llibre parlem de qüestions clau, com ara la política hídrica o el corredor mediterrani. Quant a la primera, poseu com a exemple Israel i, amb relació a la segona, desconfieu de la voluntat del PP de defensar el corredor amb fermesa.**

—Israel, a l’altra vora de la Mediterrània, guarda semblances amb el País Valencià pel que fa al clima i, més concretament, a la pluviositat. En política hídrica, sense renunciar als transvasaments, el futur és el dessalatge, perquè és una font inesgotable d’aigua. El govern d’Israel és pioner en aquesta matèria; tota aquesta R+D genera valor afegit i competitivitat a un territori. I del corredor mediterrani, què us en puc dir? Aquest setmanari ha estat un gran

defensor de l’obra. És un debat ben senzill, però la dreta té una mentalitat radial, i aquest és el primer entrebanc que hem de fer caure.

—**De la mateixa manera que afirmem que al vostre partit hi ha hagut un punt d’inflexió, demaneu un “punt d’inflexió” a la societat valenciana. De quina manera es pot convèncer l’electorat?**

—John Lennon deia “*You may say I’m a dreamer, but I’m not the only one*”. Estic segur que al nostre país hi ha milers de somiadors que volen un canvi al més aviat possible. Blanqueries, el municipalisme, els grups parlamentaris, les estructures comarcals i provincials, les xarxes socials, la militància de base... Hem d’actuar com a altaveus, convèncer tothom que tenim un full de ruta convincent per a eixir de la situació present. En unes altres paraules, hem d’emprar els nostres recursos, infravalorats, per tal de fer pedagogia del nostre model transformador. L’electorat ens espera i somia un relat diferent de l’actual.

Víctor Maceda